

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 616

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 iunie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 150 din 17 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 alin. (2) teza întâi din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010, ale art. 7 și ale art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și ale art. 99 alin. (1), ale art. 129 alin. (2) pct. 2 și ale art. 132 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă	2–5
Decizia nr. 294 din 17 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017	6–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
794. — Hotărâre privind actualizarea valorii de inventar și a datelor de identificare pentru un bun imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Naționale pentru Zootehnie „Prof. Dr. G.K. Constantinescu” și transmiterea unei părți din acesta în administrarea Oficiului de Studii Pedologice și Agrochimice Harghita din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 150

din 17 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 alin. (2) teza întâi din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010, ale art. 7 și ale art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și ale art. 99 alin. (1), ale art. 129 alin. (2) pct. 2 și ale art. 132 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 alin. (2) din anexa nr. VI, capitolul VIII la Legea-cadru nr. 284/2010, ale art. 7 și ale art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și ale art. 99 alin. (1), ale art. 129 alin. (2) pct. 2 și ale art. 132 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mihai Laurențiu Vasilescu în Dosarul nr. 478/116/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 465D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece criticile vizează durata termenului prevăzut în procedura jurisdicțională, iar aceasta exprimă voința legiuitorului, care nu împiedică accesul liber la justiție. În ceea ce privește art. 132 alin. (3) din Codul de procedură civilă, se invocă jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 2.730 din 12 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 478/116/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010, ale art. 7 alin. (2) din anexa nr. VI, capitolul VIII din Legea-cadru nr. 284/2010, ale art. 7 și ale art. 10 din Legea nr. 554/2004, precum și ale art. 99 alin. (1), art. 129 alin. (2) pct. 2 și art. 132 alin. (3) teza întâi, privind fraza „dacă instanța se declară necompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac” din Codul de procedură civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamantul Mihai

Laurențiu Vasilescu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect plata drepturilor salariale restante și obligarea părâtului Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la emiterea unui nou ordin prin care să stabilească drepturile salariale cuvenite retroactiv.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece stabilesc un termen de numai câteva zile pentru atacarea ordinelor de salarizare nelegale. Chiar dacă legiuitorul poate stabili o serie de termene, această marjă de apreciere nu este una absolută, în sensul că nu se poate afecta dreptul de acces la instanță în însăși esența sa, așa cum s-a întâmplat în cauză. În acest sens, se arată că, prin disjungerea și declinarea majorității capetelor de cerere și calificarea acestora ca fiind de competența instanței de contencios administrativ (soluție fără cale de atac), „s-ar putea pretinde reclamantului să fi atacat succesiv circa 11 ordine de salarizare” emise de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la intervale aleatorii, pe parcursul a 2 ani. Prin urmare, de fiecare dată când era emis un ordin de salarizare nelegal, reclamantul trebuia să demareze câte o procedură prealabilă distinctă, iar apoi să pornească 11 procese în contencios administrativ, pentru fiecare ordin emis. Aceasta constituie evident o sarcină disproporționată impusă justițiabilului, în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale, care afectează dreptul la justiție, încât tinde să îl anuleze, impunând condiții nerezonabile (circa 11 proceduri prealabile, 11 taxe de timbru, 11 procese distincte). În acest context, susține că termenul de câteva zile este prea scurt pentru atacarea unui ordin de salarizare, cu procedura prealabilă, mai ales în condițiile în care, într-un interval de circa 2 ani, se emit 11 asemenea ordine.

6. Se mai susține că imposibilitatea atacării soluției de declinare a cauzei și de calificare a majorității capetelor de cerere ca fiind de contencios administrativ afectează dreptul la un proces echitabil, întrucât obligă reclamantul să se judece în contencios administrativ, „cu posibilitatea, fie și teoretică, dar inadmisibilă, de respingere a cererii pentru neîndeplinirea procedurii prealabile aferente fiecăruia dintre cele 11 ordine, sau anularea pentru neachitarea taxelor de timbru, sancțiuni inechitabile pentru neîndeplinirea condițiilor, nerezonabile, impuse implicit, în sensul de a formula 11 proceduri prealabile aferente fiecărui ordin de salarizare succesiv emis”.

7. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, apreciind că termenul prevăzut de art. 30 și art. 7 din Legea-cadru nr. 284/2010, privind atacarea în justiție a actului administrativ al ordonatorului de credite în 15 zile de la data comunicării acestui act, nu este de natură a afecta dreptul de acces la instanță în

esența lui. De asemenea, dispozițiile legale referitoare la disjungere și la soluționarea excepției de necompetență nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, respectiv a dreptului la un proces echitabil, accesul liber la justiție putând fi supus unor condiționări de fond și de formă, iar existența vreunei căi de atac nu este impusă, în toate cazurile, de Constituție sau de vreun tratat internațional la care România este parte.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (2) din anexa nr. VI — „*Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție»*” la Legea-cadru nr. 284/2010, ale art. 7 și ale art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 99 alin. (1), ale art. 129 alin. (2) pct. 2 și ale art. 132 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă. Cu privire la teza finală a art. 7 alin. (2) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010, Curtea Constituțională — prin Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012 — a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că textul de lege menționat, potrivit căruia „*Hotărârile pronunțate sunt irevocabile*”, este neconstituțional. Însă în prezenta cauză se critică doar teza întâi a art. 7 alin. (2) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010, din perspectiva termenului de 30 de zile în care se poate formula plângere la instanța de contencios administrativ împotriva hotărârilor ordonatorilor de credite privind contestațiile referitoare la modul de stabilire a drepturilor salariale ale personalului din justiție. Dispozițiile art. 7 și ale art. 10 din Legea nr. 554/2004 reglementează — în cadrul procedurii de soluționare a cererilor în contenciosul administrativ — procedura prealabilă, respectiv instanța competentă, iar celelalte dispoziții criticate au următorul cuprins:

— Art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010: „(1) *Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază individuale, a sporurilor, a premiilor și a altor drepturi care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi este de competența ordonatorilor de credite.*

(2) *Contestația poate fi depusă în termen de 15 zile lucrătoare de la data luării la cunoștință a actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale, la sediul ordonatorului de credite.*

(3) *Ordonatorii de credite vor soluționa contestațiile în termen de 10 zile lucrătoare.*

(4) *Împotriva măsurilor dispuse potrivit prevederilor alin. (1) persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios*

administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente potrivit legii, în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării soluționării contestației în scris.”;

— Art. 7 alin. (2) teza întâi din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010: „*Împotriva hotărârilor organelor prevăzute la alin. (1) se poate face plângere, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru hotărârile Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, sau, după caz, a Curții de Apel București, pentru celelalte hotărâri. [...].”;*

— Art. 99 alin. (1) din Codul de procedură civilă: „*Când reclamantul a sesizat instanța cu mai multe capete principale de cerere întemeiate pe fapte ori cauze diferite, competența se stabilește în raport cu valoarea sau, după caz, cu natura ori obiectul fiecărei pretenții în parte. Dacă unul dintre capetele de cerere este de competența altei instanțe, instanța sesizată va dispune disjungerea și își va declina în mod corespunzător competența.”;*

— Art. 129 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă: „(2) *Necompetența este de ordine publică: [...] 2. în cazul încălcării competenței materiale, când procesul este de competența unei instanțe de alt grad sau de competența unei alte secții sau altui complet specializat;*”

— Art. 132 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă: „*Dacă instanța se declară necompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată instanței judecătorești competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent.*”

12. Curtea reține că prevederile art. 7 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010 la care fac referire dispozițiile art. 7 alin. (2) din aceeași anexă au următorul cuprins: „*Personalul salarizat potrivit prezentului capitol, nemulțumit de modul de stabilire a drepturilor salariale, poate face contestație, în termen de 15 zile de la data comunicării actului administrativ al ordonatorului de credite, la organele de conducere ale Ministerului Justiției, Consiliului Superior al Magistraturii, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, la colegiile de conducere ale Înaltei Curți de Casație și Justiție ori, după caz, la colegiile de conducere ale curților de apel sau parchetelor de pe lângă acestea. Contestațiile se soluționează în termen de cel mult 30 de zile.*”

13. Legea-cadru nr. 284/2010 a fost abrogată prin art. 44 alin. (1) pct. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate din Legea-cadru nr. 284/2010 își produc în continuare efectele juridice, deoarece constituie temei al acțiunii în justiție în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate.

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind dreptul la un proces echitabil, precum și celor ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, referitor la dispozițiile art. 7 și ale art. 10 din Legea nr. 554/2004, că acestea reglementează procedura prealabilă a cererilor în contenciosul administrativ, respectiv instanța competentă să soluționeze cererile în contenciosul administrativ. Analizând susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că acesta nu motivează în niciun fel pretinsa încălcare de către aceste dispoziții din Legea nr. 554/2004 a unor prevederi sau principii din Constituție.

16. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate. În jurisprudența sa referitoare la structura unei excepții de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea Constituțională a conturat „o anumită structură inerentă și intrinsecă oricărei excepții de neconstituționalitate. Aceasta cuprinde 3 elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. [...] În condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia. În aceste condiții, Curtea constată că în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere, deci, că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele 3 elemente menționate.”

17. Aplicând aceste considerente de principiu, Curtea reține că, referitor la dispozițiile criticate din Legea nr. 554/2004, autorul excepției nu a motivat în niciun fel contrarietatea acestora cu dispozițiile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenție, privind dreptul la un proces echitabil, neputându-se deduce în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate. Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și ale art. 10 din Legea nr. 554/2004, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

18. Referitor la dispozițiile art. 99 alin. (1) și ale art. 129 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că autorul excepției nu critică neconstituționalitatea soluțiilor legislative cuprinse de acestea, ci este nemulțumit de aplicarea acestor dispoziții procesuale civile în cauza concretă dedusă judecătii, ceea ce intră în competența instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale. Astfel, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sunt neconstituționale prevederile actelor care încalcă prevederile sau principiile Constituției. Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 99 alin. (1) și ale art. 129 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

19. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (3) din Codul de procedură civilă, analizate din perspectiva inexistenței unei căi de atac, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 331 din 12 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 519 din 11 iulie 2014, Decizia nr. 569 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 913 din

16 decembrie 2014, Decizia nr. 594 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 8 ianuarie 2015, sau Decizia nr. 410 din 16 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 15 septembrie 2016, constatând constituționalitatea acestora. Astfel, prin Decizia nr. 410 din 16 iunie 2016, paragrafele 24—26, Curtea a reținut că asupra excepției de necompetență instanța se pronunță înainte de a se aborda fondul litigiului și înainte de a se soluționa alte excepții, după caz, printr-o încheiere, dacă se declară competență, sau printr-o hotărâre, dacă instanța se declară necompetentă. Textul de lege criticat, respectiv art. 132 alin. (3) din Codul de procedură civilă, are în vedere cea de-a doua ipoteză, și anume admiterea excepției de necompetență și, implicit, declinarea competenței instanței de judecată, situație în care hotărârea nu mai este supusă niciunei căi de atac. Curtea a mai constatat că procedura instituită prin art. 132 alin. (3) din Codul de procedură civilă nu privește judecarea pe fond a cauzei, ci se referă la soluționarea unui incident procedural, de stabilire a instanței competente să judece litigiul, singurul motiv pe care instanța îl poate reține în hotărârea de declinare fiind propria necompetență materială sau teritorială, drept care nu a putut reține contrarietatea normei legale criticate cu dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție. Curtea a mai reținut că intenția legiuitorului prin adoptarea prevederilor de lege criticate a fost aceea de a se asigura celeritatea judecării cauzelor, prin împiedicarea tergiversării lor ca urmare a exercitării abuzive a căii de atac a recursului împotriva hotărârilor judecătorești de declinare a competenței, rațiunea eliminării căii de atac a recursului împotriva hotărârii de declinare a competenței fiind aceea de a permite ajungerea cauzei într-un timp cât mai scurt în fața instanței competente să soluționeze litigiul dedus judecătii. Curtea a reținut, de asemenea, că hotărârea instanței de declinare a competenței este rezultatul unui act de administrare a justiției prin care se urmărește desfășurarea în condiții de legalitate a procesului, de care beneficiază toate părțile, indiferent de calitatea lor procesuală, având în vedere că, potrivit art. 174 alin. (2) și art. 176 pct. 3 din Codul de procedură civilă, actele de procedură efectuate de instanța necompetentă sunt nule. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față și, în consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

20. Referitor la dispozițiile art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010 și la cele ale art. 7 alin. (2) teza întâi din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010, Curtea reține că art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010 reglementează, cu titlu general, posibilitatea personalului bugetar de a contesta, la ordonatorul de credite, actul administrativ de stabilire a drepturilor salariale, în 15 zile lucrătoare de la data luării la cunoștință a acestuia. Contestația se soluționează în 10 zile lucrătoare. Ulterior, persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios administrativ, în termen de 30 de zile de la data comunicării soluționării contestației în scris. Așadar, pentru personalul bugetar, aceasta reprezintă norma generală privind contestarea actului administrativ al ordonatorului de credite referitor la stabilirea salariului de bază. Pe de altă parte, art. 7 alin. (2) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010 reglementează, cu titlu special, posibilitatea personalului din sistemul justiției, nemulțumit de modul de stabilire a drepturilor salariale, de a face contestație, în termen de 15 zile de la data comunicării actului administrativ al ordonatorului de credite, la organele de conducere ale Ministerului Justiției, Consiliului Superior al Magistraturii, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și

Justiție, Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, la Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție ori, după caz, la Colegiile de conducere ale Curților de apel sau Parchetelor de pe lângă acestea. Contestăția se soluționează în cel mult 30 de zile. Așadar, aceasta reprezintă norma specială, aplicabilă personalului din justiție, privind contestarea actului administrativ al ordonatorului de credite referitor la stabilirea drepturilor salariale.

21. Curtea constată că atât norma generală aplicabilă personalului bugetar — art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010, cât și norma specială aplicabilă personalului din justiție — art. 7 alin. (2) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010 consacră o procedură prealabilă, de contestare a actelor administrative de stabilire a drepturilor salariale la ordonatorul de credite, și o procedură jurisdicțională, ce se desfășoară în fața instanțelor de judecată.

22. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 din Constituție și de art. 6 din Convenție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, din moment ce textele de lege criticate reglementează tocmai posibilitatea de a ataca — mai întâi la ordonatorul de credite, iar apoi la instanța judecătorească — actul administrativ privind modalitatea de stabilire a drepturilor salariale. Având în vedere că dreptul la un proces echitabil semnifică dreptul oricărei persoane la judecarea în mod echitabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale, prevederile de lege criticate — care reglementează contestația împotriva actului administrativ referitor la stabilirea drepturilor salariale — nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate, deoarece, în fața instanțelor judecătorești prevăzute de textele de lege criticate, părțile interesate se pot folosi de toate mijloacele și garanțiile procedurale care condiționează desfășurarea unui proces echitabil.

23. Referitor la critica potrivit căreia, în procedura prealabilă, de contestare a actelor administrative de stabilire a drepturilor

salariale la ordonatorul de credite, termenul de 15 zile de la luarea la cunoștință a actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale este prea scurt, „mai ales în condițiile în care, într-un interval de circa doi ani, se emit 11 ordine de salarizare”, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit atât jurisprudenței constante a Curții Constituționale, cât și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la instanță nu este unul absolut. Prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a stabilit că instituirea unor condiții procedurale pentru exercitarea dreptului de sesizare a instanței nu echivalează cu încălcarea art. 21 din Constituție, referitor la accesul liber la justiție. S-a reținut, astfel, că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului de acces liber la justiție. Mai mult, Curtea a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție. De asemenea, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, exemplu fiind Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în *Cauza Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, s-a arătat că accesul liber la justiție implică, prin natura sa, o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța dreptului.

24. Având în vedere acestea, instituirea unui termen de 15 zile de la luarea la cunoștință a actului administrativ, pentru formularea contestației împotriva acestuia la ordonatorul de credite care l-a emis, nu afectează substanța dreptului de liber acces la justiție, atât timp cât persoana nemulțumită are posibilitatea de a ataca la instanța judecătorească actul administrativ privind modalitatea de stabilire a drepturilor salariale.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și ale art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și ale art. 99 alin. (1) și ale art. 129 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mihai Laurențiu Vasilescu în Dosarul nr. 478/116/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 30 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 alin. (2) teza întâi din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 284/2010 și ale art. 132 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 294

din 17 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele unor membri ai săi, în dosarele nr. 14.664/3/2019 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, nr. 39.309/3/2018, nr. 2.545/115/2019, nr. 2.550/115/2019, nr. 2.567/115/2019, nr. 2.460/115/2019, nr. 2.467/115/2019, nr. 2.478/115/2019 și nr. 2.520/115/2019 ale Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 31.116/3/2019 și nr. 14.672/3/2019 ale Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, nr. 2.551/63/2020 și nr. 2.606/63/2020 ale Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, nr. 2.719/97/2019 și nr. 21.094/3/2019 ale Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 17.092/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, nr. 36.564/3/2019 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 1.797/99/2020 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 6.434/118/2019 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă, nr. 14.657/3/2019 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, nr. 3.139/120/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și nr. 15.251/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 3 mai 2022, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus conexarea dosarelor nr. 864D/2020, nr. 1.172D/2020, nr. 1.173D/2020, nr. 1.174D/2020, nr. 1.198D/2020, nr. 1.199D/2020, nr. 1.200D/2020, nr. 1.201D/2020, nr. 1.206D/2020, nr. 1.585D/2020, nr. 1.586D/2020, nr. 1.596D/2020, nr. 1.637D/2020,

nr. 1.678D/2020, nr. 1.698D/2020, nr. 1.723D/2020, nr. 1.747D/2020, nr. 1.748D/2020, nr. 1.749D/2020, nr. 2.003D/2020 și nr. 2.050D/2020 la Dosarul nr. 778D/2020, care a fost primul înregistrat. La același termen, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 17 mai 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 12 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 14.664/3/2019, **Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, precum și ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrului de sindicat Alexandra Onofrei, într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale, și face obiectul Dosarului Curții nr. 778D/2020.

4. Prin Încheierea din 24 iunie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 39.309/3/2018, **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, precum și ale art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Petru Daniel Spataru și alții, într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale, și face obiectul Dosarului Curții nr. 864D/2020.

5. Prin încheierile din 22 iulie 2020, pronunțate în dosarele nr. 2.545/115/2019, nr. 2.550/115/2019 și nr. 2.567/115/2019, **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, precum și ale art. 14 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Gheorghe Dăncău, Neculai Ghiorghioiu și Adelina Georgiana Mangu Ofițeru în litigiile având ca obiect drepturi salariale și face obiectul dosarelor Curții nr. 1.172D/2020, nr. 1.173D/2020 și nr. 1.174D/2020.

6. Prin încheierile din 29 iulie 2020, pronunțate în dosarele nr. 2.460/115/2019, nr. 2.467/115/2019, nr. 2.478/115/2019 și nr. 2.520/115/2019, **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (5), precum și ale art. 23 în ceea ce privește sintagma *structurile centrale ale instituțiilor din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017***. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Adina Popescu, Liviu Daniel Pătrașcu, Cristian Vârlan și Ion Balaur în litigii având ca obiect drepturi salariale și face obiectul dosarelor Curții nr. 1.198D/2020, nr. 1.199D/2020, nr. 1.200D/2020 și nr. 1.201D/2020. Instanța a respins cererea de sesizare cu excepția de neconstituționalitate a art. 21 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, pentru că nu îndeplinesc două condiții de admisibilitate — legătura cu cauza și să fie în vigoare.

7. Prin Încheierea din 24 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 31.116/3/2019, **Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, precum și ale art. 14 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrului de sindicat Denisa Chejnoiu într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și face obiectul Dosarului Curții nr. 1.206D/2020.

8. Prin încheierile din 22 septembrie 2020, pronunțate în dosarele nr. 2.551/63/2020 și nr. 2.606/63/2020, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, precum și ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Alexandru Chirea și alții, respectiv de Victor Gantă și alții, prin Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în litigii având ca obiect drepturi salariale și face obiectul dosarelor Curții nr. 1.585D/2020 și nr. 1.586D/2020.

9. Prin încheierile din 11 septembrie 2020 și 23 septembrie 2020, pronunțate în dosarele nr. 2.719/97/2019 și nr. 21.094/3/2019, **Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, precum și ale art. 14 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (5) și ale art. 23 referitoare la sintagma *„structurile centrale ale instituțiilor din” din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017***. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Adina Artimizia Andrei și alții, precum și în numele membrului de sindicat Adrian Ionuț Zepa, în litigii având ca obiect drepturi salariale, și face obiectul dosarelor Curții nr. 1.596D/2020 și nr. 1.748D/2020.

10. Prin Decizia civilă nr. 1.132 din 9 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 17.092/3/2019, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și**

alin. (5), precum și ale art. 23 referitoare la sintagma *„structurile centrale ale instituțiilor din” din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017*. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Nica Marius Anghel și alții în litigii având ca obiect drepturi salariale și face obiectul Dosarului Curții nr. 1.637D/2020.

11. Prin Încheierea din 23 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 14.672/3/2019, **Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Marius Ionuț Bota și alții într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și face obiectul Dosarului Curții nr. 1.678D/2020.

12. Prin Încheierea din 1 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 36.564/3/2019, **Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (5), precum și ale art. 23 referitoare la sintagma *„structurile centrale ale instituțiilor din” din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017***. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrului de sindicat Laura Luminița Borota într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și face obiectul Dosarului Curții nr. 1.698D/2020.

13. Prin Încheierea din 7 august 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.797/99/2020, **Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (5), precum și ale art. 23 referitoare la sintagma *„structurile centrale ale instituțiilor din” cuprinse în anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017***. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Maria Magdalena Ailincăi și alții într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și face obiectul Dosarului Curții nr. 1.723D/2020.

14. Prin Încheierea din 3 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 6.434/118/2019, **Tribunalul Ialomița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, precum și ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Veronica Bîțlan și alții într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și face obiectul Dosarului Curții nr. 1.747D/2020.

15. Prin Încheierea din 28 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 14.657/3/2019, **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Petrișor Sorin Stanculea și Cezar Iulius Coman într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale și face obiectul Dosarului Curții nr. 1.749D/2020.

16. Prin Decizia nr. 893 din 14 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.139/120/2019, **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, precum și ale art. 14 alin. (1) și art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Lăcrămioara Păun și Marius Petrică Bungă, într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale, și face obiectul Dosarului Curții nr. 2.003D/2020.

17. Prin Încheierea din 13 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 15.251/3/2020, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (5) și ale art. 23 referitoare la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor” din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne în numele membrilor de sindicat Elena Achim și alții în litigii având ca obiect drepturi salariale și face obiectul Dosarului Curții nr. 2.050D/2020.

18. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii critică sintagma „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, arătând că nu diferențiază între polițiștii care îndeplinesc condițiile prevăzute în alin. (1) al art. 21. Din cauza acestei omisiuni a legiuitorului, se creează premisele discriminării între funcționari publici aflați în situații identice pentru că ordonatorul principal de credite va putea stabili aceste diferențieri.

19. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 se arată, în prealabil, că nașterea, executarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului aparțin statutului acestei profesii, care, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, trebuie să fie reglementat prin lege organică. De asemenea, art. 28 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, anterior modificării aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018, prevedea că drepturile salariale ale polițistului, inclusiv sporurile, se stabilesc prin lege. Prin ordinul ministrului de interne, act normativ cu putere inferioară legii organice, ordonatorul de credite nu se va rezuma la aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, ci o va putea completa, prin stabilirea unor criterii suplimentare față de cele stabilite prin lege pentru acordarea compensației. Ordonatorul principal de credite a delegat această competență ordonatorilor secundari de credite, cuantumurile sporurilor, la nivelul structurilor Ministerului Afacerilor Interne, fiind aprobate prin note-raport clasificate ca secrete. Ca atare, beneficiarii acestora nu au posibilitatea să cunoască modalitatea de calcul al sporului pentru pericol deosebit, deși normele care reglementează această modalitate trebuie să fie caracterizate de stabilitate și previzibilitate. Prin urmare, dispozițiile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 nu îi permit beneficiarului sporurilor să își adapteze conduita în mod corespunzător și nici să își reprezinte corect alcătuirea drepturilor sale salariale, încălcându-se, astfel, art. 1 alin. (4) și (5), art. 31 și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Este invocată, în susținere, și jurisprudența Curții Constituționale prin care au fost conturate trăsăturile de claritate a normelor legale.

20. Dispozițiile criticate, prin puterea acordată ministrului de interne de a stabili drepturile salariale ale polițiștilor, îi permit acestuia să adauge la Legea fundamentală, de vreme ce

aceasta prevede că drepturile salariale ale polițiștilor se stabilesc numai prin lege.

21. Autorii mai susțin că puterea acordată ministrului de interne de a stabili noi criterii nu poate fi justificată nici prin raportare la o eventuală diferențiere obiectivă între diversele niveluri de risc sau pericol pe care le implică munca desfășurată de beneficiarii sporurilor. Aceasta pentru că însuși art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 stabilește sfera personalului și a activităților care justifică acordarea compensației.

22. Prevederile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt neconstituționale pentru aceleași motive pentru care sunt contrare Constituției și prevederile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Autorii consideră că toate reglementările legale care au statuat, începând cu Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, cu privire la sporurile reglementate de textele normative criticate în prezenta cauză sunt neconstituționale. De altfel, prin Decizia nr. 318 din 21 mai 2019, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice sunt neconstituționale. În final, autorii prezentei excepții solicită Curții Constituționale să înlăture „dispozițiile neconstituționale din întreaga reglementare succesivă a acestei componente salariale, cu influență asupra salarizării polițiștilor”.

23. Cu referire la art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 arată, mai întâi, că sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din” introduce o limitare a destinatarii articolului care este imprecisă. De pildă, printr-un ordin de ministru clasificat, s-a dispus ca aceste prevederi să fie aplicate doar angajaților din structura centrală a Ministerului Afacerilor Interne, modificându-se, astfel, textul legal. Totodată, angajații din structura centrală a Ministerului Afacerilor Interne sunt privilegiați față de angajații din cadrul Inspectoratului General al Poliției sau al inspectoratelor de poliție județene care desfășoară aceeași activitate și care, astfel, sunt discriminați. Cu alte cuvinte, pentru aceleași condiții de muncă, se stabilesc salarii diferențiate.

24. Prevederile art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt contrare standardelor de calitate a legii, pentru următoarele motive. Acest text legal stabilește o majorare salarială de 12,5% pentru o serie de instituții publice. Dar, potrivit art. 7 din Legea nr. 218/2002 și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2001, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul General al Poliției de Frontieră reprezintă instituții publice și, ca atare, angajații acestora ar fi trebuit să beneficieze de majorarea salarială prevăzută de art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017. Din cauza neclarității acestui text, a fost posibilă excluderea din câmpul său de aplicare a angajaților celor două instituții publice anterior evocate. Cu toate acestea, apreciază autorii excepției, chiar și dacă ar fi beneficiat de majorarea salarială, tot ar fi existat o discriminare față de angajații din structurile din subordine/coordonare, din cauza lipsei unui criteriu obiectiv al diferențierii. În structurile polițienești, funcțiile în care se încadrează polițiștii sunt diferențiate în funcție de eșalon, iar prin acest text se introduce o dublă diferențiere.

25. Prevederile art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt discriminatorii, întrucât nu conțin în enumerare și funcționarii cu statut special din Ministerul Afacerilor Interne. Criteriul temporal al unor legi care, în practică, nu s-au aplicat decât parțial, limitând unele drepturi salariale sau acela al unor reglementări diferite în sensul că anumite componente salariale, începând cu salariul de funcție și continuând cu sporuri și alte drepturi salariale, încalcă principiul egalității în drepturi, echității, egalității de tratament și al caracterului unitar al unei legi de salarizare unice în sistemul bugetar. Prin urmare, nu poate fi acceptată o situație defavorabilă pentru unele categorii de

personal din sistemul bugetar, în sensul că unora li se aplică salariul de funcție și sporurile, iar altora nu, în condițiile în care cei cărora nu li se aplică au și coeficienții mai mici.

26. **Tribunalul Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

27. **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** consideră că textele de lege invocate sunt contrare cerințelor de stabilitate și previzibilitate a legii, iar dispozițiile de lege criticate nu îi permit polițistului să aibă reprezentarea corectă a alcătuirii și întinderii drepturilor sale salariale.

28. **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal**, în dosarele Curții nr. 1.198D/2020, nr. 1.199D/2020, nr. 1.200D/2020 și nr. 1.201D/2020, observă, în prealabil, că, potrivit Legii fundamentale, drepturile salariale ale polițiștilor se stabilesc prin lege, ale cărei dispoziții trebuie să fie clare, previzibile, predictibile și să nu fie emise prin ordin de ministru cu caracter secret. Cu toate acestea, dispozițiile art. 14 alin. (5) din Anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 permit ca, prin ordin de ministru, să se reglementeze astfel de aspecte și, ca atare, să se adauge la Legea fundamentală.

29. Prin art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea nr. 153/2017 se dă posibilitatea ordonatorului de credite să stabilească în concret mărimea acestei compensații. În acest caz, textul nu se referă la sporuri sau premii care au în vedere merite individuale concretizate în rezultate deosebite din punct de vedere cantitativ sau calitativ ale activității profesionale, ci se referă la condiții obiective de desfășurare a muncii, incidente în cazul unor categorii extinse de personal, astfel că stabilirea unor tratamente diferențiate între persoane care desfășoară munca în aceleași condiții în funcție de rezultatele muncii nu intră în ipoteza normei de lege analizate.

30. Cu referire la art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, arată că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului, însă aplicarea unui tratament diferențiat între funcționarii publici din administrația publică centrală și cei din unitățile teritoriale este motivată de faptul că atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile pot fi diferite, prin urmare diferențierea ar fi pe deplin justificată.

31. **Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul Curții nr. 1.206D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, precum și ale art. 14 alin. (1) referitoare la sintagma „de până la” și alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este întemeiată prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 318 din 21 mai 2019 fiind aplicabile *mutatis mutandis*. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este neîntemeiată.

32. **Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal**, în Dosarul Curții nr. 1.678D/2020, apreciază că prevederile criticate din cuprinsul art. 14 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt neconstituționale. Astfel, câtă vreme stabilirea procentuală a cuantumului sporului convenit/acordat pe categorii de angajați nu se face în baza unor criterii precis determinate și printr-un act normativ public, ci sporul se stabilește printr-un act individual cu caracter secret, nu se poate aprecia că legea beneficiază de claritate și precizie.

33. În activitatea de judecată, în litigiile având ca obiect drepturi salariale, în aplicarea legilor de salarizare, a interpretărilor instanței supreme și a Deciziei Curții

Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 referitoare la stabilirea salariului la nivelul maxim, apar dificultăți determinate, în primul rând, de caracterul secret al ordinelor de salarizare, fiind împiedicată cunoașterea nivelului de salarizare pe categorii de personal, inclusiv accesul la justiție, din cauza imposibilității efectuării verificărilor necesare, neputând fi efectuate nici expertize, expertișii nefiind autorizați de Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat. În al doilea rând, nu pot fi analizate criteriile în funcție de care sporul se acordă diferențiat și cuantumul sporurilor convenit pentru diferitele categorii de personal.

34. În lipsa unor criterii clare și precise, în raport cu care se stabilește cuantumul sporului de risc/pericol deosebit, se creează premisele unor interpretări diferite privind nivelul salariului, atât de către angajator, cât și de către instanțele judecătorești, interpretări care se constituie într-o sursă infinită de litigii, întrucât, prin recunoașterea unor sporuri superioare, se modifică și salariul maxim de raportare.

35. Instanța judecătorească, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, arătând că este vorba „despre o chestiune litigioasă, astfel că exprimarea opiniei ar echivala cu o antepunonțare”.

36. **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

37. **Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

38. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu își exprimă opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

39. **Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

40. **Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că ar putea fi considerate încălcate prevederile constituționale invocate de reclamant. Astfel, și Legea-cadru nr. 153/2017 preia sintagmele folosite de Legea-cadru nr. 284/2010, aspectele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 318 din 21 mai 2019 fiind, *mutatis mutandis*, aplicabile.

41. **Tribunalul Ialomița — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

42. **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu își exprimă opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

43. **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că prevederile criticate sunt clare, însă impun cunoașterea legislației în materie, respectiv metodologia de aplicare a legii și de coroborare a conținutului acestuia cu dispozițiile din alte acte normative, ținând seama de interpretarea sistematică a legislației.

44. Totodată, nu se poate vorbi de o discriminare, întrucât regula acordării sporurilor într-un anumit procent reprezintă opțiunea legiuitorului exprimată în limitele Constituției și destinată a fi aplicată în funcție de anumite criterii care definesc locurile și domeniile de activitate. Legiuitorul este îndreptățit să instituie anumite sporuri la indemnizație și salariile de bază/salariile de funcție, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoria de personal cărora li se acordă; le poate modifica în diferite perioade de timp; le poate suspenda sau chiar anula, în acest sens fiind și Decizia Curții Constituționale nr. 108 din 25 februarie 2016.

45. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

46. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

47. **Guvernul**, în Dosarul Curții nr. 2003D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este neîntemeiată, având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională în deciziile nr. 81 din 18 februarie 2020 și nr. 318 din 21 mai 2019. Excepția de neconstituționalitate a art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este neîntemeiată, pentru că atât Ministerul Apărării Naționale, cât și Ministerul Afacerilor Interne sunt organe de specialitate ale administrației publice centrale, care sunt formate din structuri centrale și structuri și forțe subordonate acestora. Pe de altă parte, în Dosarul Curții nr. 778D/2020, făcând referire la Decizia Curții nr. 318 din 21 mai 2019, consideră că prevederile art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt neconstituționale.

48. Excepția de neconstituționalitate a art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI este întemeiată, prin raportare la art. 1 alin. (4) și (5) și la art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, ținând seama de Decizia Curții Constituționale nr. 318 din 21 mai 2019, iar prevederile art. 31 din Legea fundamentală nu sunt incidente.

49. Excepția de neconstituționalitate a art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit punctului de vedere al Guvernului din Dosarul Curții nr. 778D/2020, este neîntemeiată, având în vedere că dacă legiuitorul ar fi stabilit în concret „structurile centrale” ar fi riscat să omită una dintre acestea, întrucât instituțiile din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională au organizări diferite care pot suferi modificări chiar la nivel infralegal.

50. Referitor la critica de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, Guvernul invocă, în cele două dosare menționate ale Curții, jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 549 din 15 iulie 2015, și conchide că aceasta este inadmisibilă, întrucât prevederile criticate nu mai sunt în vigoare. De asemenea, menționează că autorii excepției nu și-au întemeiat acțiunea pe aceste prevederi legale.

51. Referitor la critica de neconstituționalitate a normelor de la art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 vizând instituirea unei preținse discriminări între diferite categorii de personal plătit din fonduri publice, Guvernul învederează, în Dosarul Curții nr. 2.003D/2020, că nu sunt discriminatorii, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 81 din 18 februarie 2020, și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

52. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepțiile de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

53. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

54. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului

nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, precum și ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, care au următorul cuprins:

— Art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003: „(1) *Polițiștii care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor, investigări, acțiuni și intervenție cu un grad ridicat de risc ori în condiții de pericol deosebit beneficiază de un spor de până la 30% din salariul de bază. [...]*

(2) *Unitățile, categoriile de personal și cuantumul sporului se stabilesc prin ordin al ministrului de interne.”;*

— Art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează modul de aplicare în timp, respectiv 1 iulie 2017—31 decembrie 2018, a acesteia;

— Art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) *Pentru munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit, desfășurată în exercitarea atribuțiilor funcționale, stabilite potrivit domeniilor de responsabilitate ale unității, personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor de operații speciale, misiunilor și/sau activităților deosebite ori de specialitate, misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală și psihologică pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, centralizare, verificare și valorificare a informațiilor sau datelor/situațiilor/documentelor/actelor, investigații, acțiuni și intervenție, efectuarea actelor de cercetare penală specială, beneficiază de o compensație de risc/pericol deosebit de până la 30% calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază. [...]*

(5) *Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite.”;*

— Art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017: „*Personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care sunt încadrați în structurile centrale ale instituțiilor din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională sau în structuri militare ale NATO sau UE dislocate pe teritoriul României, beneficiază de majorarea soldei de funcție/salariului de funcție/salariului de bază cu 12,5%.”*

55. Cele mai multe dintre prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 38/2003, inclusiv cele criticate în cauza de față, au fost abrogate la 1 ianuarie 2010 prin art. 48 alin. (1) pct. 9 din partea a III-a a capitolului VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Având, însă, în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională este legal sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 38/2003.

56. În Dosarul Curții nr. 2003D/2020, deși excepția de neconstituționalitate ridicată a vizat și art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, instanța nu a sesizat Curtea și cu acest articol. Având în vedere această împrejurare, Curtea Constituțională este legal sesizată în acest dosar și cu excepția de neconstituționalitate a art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

57. Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat și obligativitatea respectării legilor, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 31 privind dreptul la informare și ale art. 73 alin. (3) lit. j) referitor la obligativitatea de a se reglementa prin lege organică statutul funcționarilor publici, precum și cele ale art. 23 alin. (2) din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

58. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în vederea clarificării conținutului normativ al art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, este utilă prezentarea elementelor sale componente în funcție de ipoteza sa de aplicare, pe de o parte, și de dispoziția normativă propriu-zisă a acestuia, pe de altă parte. Astfel, în ceea ce privește câmpul său de aplicare, art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 vizează o categorie determinată de subiecți de drept, respectiv polițiștii care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea unui număr determinat de acțiuni, misiuni, operațiuni ș.a.m.d., după cum urmează: (i) misiuni operative de protecție a demnitarilor; (ii) acțiuni de gardare, protecție și control antiterorist; (iii) acțiuni de supraveghere operativă; (iv) proceduri speciale; (v) activități de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România; (vi) culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor; și (vii) investigații, acțiuni și intervenție cu un grad ridicat de risc ori în condiții de pericol deosebit. Polițiștii care realizează una dintre aceste 7 activități beneficiază de un spor de până la 30% din salariul de bază, denumit în continuare *sporul*.

59. Cu referire la natura juridică a acestui spor, Curtea Constituțională a avut ocazia să se pronunțe prin Decizia nr. 728 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006. În cauza soluționată prin această decizie s-a criticat art. I pct. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 8/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 ianuarie 2004, care prevedea ca în anul 2004 sumele necesare acordării coeficienților de ierarhizare a funcțiilor să se asigure prin diminuarea cu 10% a sporului acordat conform art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Curtea Constituțională a reamintit, cu referire la această critică, că sporurile, adaosurile și alte drepturi salariale suplimentare nu reprezintă drepturi fundamentale. Instituirea și diminuarea acestora, acordarea într-o anumită perioadă de timp, modificarea lor ori încetarea acordării, stabilirea categoriilor de personal salarizat care beneficiază de acestea, ca și a altor condiții și criterii de acordare țin de competența și de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu singura condiție de ordin constituțional ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se află într-o situație identică.

60. Art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 a fost abrogat prin Legea-cadru nr. 330/2009. Cu toate acestea, *sporul* a supraviețuit și în noua reglementare [potrivit art. 16

alin. (1) din anexa nr. IV „Reglementări specifice personalului încadrat în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională” la Legea-cadru nr. 330/2009, „*Pentru munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit, desfășurată în exercitarea atribuțiilor funcționale, stabilite potrivit domeniilor de responsabilitate ale unității, cadrele militare în activitate, soldații și gradații voluntari în activitate, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, precum și personalul civil care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor de operații speciale, misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală și psihologică pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor, investigații, acțiuni și intervenție beneficiază de un spor de până la 30% calculat la solda funcției de bază/salariul funcției de bază, respectiv la salariul de bază.*”]. În același timp, Curtea observă și o modificare a câmpului de aplicare a normei de acordare a *sporului*, în sensul lărgirii sferei beneficiarilor acestuia. Evident, acest lucru se datorează faptului că prin Legea-cadru nr. 330/2009 statul român a instituit o reglementare salarială unitară a personalului bugetar din România. Astfel, așa cum rezultă din titlul anexei nr. IV a acestei legi, salarizarea personalului încadrat în instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională s-a realizat în mod unitar începând cu această lege.

61. La rândul ei, Legea-cadru nr. 330/2009 a fost abrogată de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, dar, din nou, *sporul* a supraviețuit [potrivit art. 14 alin. (1) din cuprinsul anexei nr. VII — „Familia ocupațională de funcții bugetare «Apărare, ordine publică și siguranță națională»” la Legea-cadru nr. 284/2010, „*Pentru munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit, desfășurată în exercitarea atribuțiilor funcționale, stabilite potrivit domeniilor de responsabilitate ale unității, personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor de operații speciale, misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală și psihologică pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, centralizare, verificare și valorificare a informațiilor sau datelor/situațiilor/documentelor/actelor, investigații, acțiuni și intervenție beneficiază de o compensație de risc/pericol deosebit de până la 30%, calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază.*”]. Curtea reține că denumirea *sporului* a fost înlocuită cu noțiunea *compensație de risc/pericol deosebit*, în continuare *compensația*, fără a fi, însă, afectat în mod esențial conținutul reglementării.

62. În sfârșit, Legea-cadru nr. 284/2010 a fost abrogată, începând cu 30 iunie 2017, prin Legea-cadru nr. 153/2017. Dar, o dată în plus, *sporul/compensația* a fost păstrat/păstrată în această lege, în vigoare și în prezent, art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, criticat și el în prezenta cauză, păstrând, în esență, conținutul reglementării din art. 21 alin. (1) al Ordonanței Guvernului nr. 38/2003.

63. Curtea reține, deci, că prevederile art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 fac parte dintr-o succesiune de acte normative prin care, începând cu 1 ianuarie 2004 și până în prezent, s-a acordat unor categorii de beneficiari un drept de natură salarială, denumit *spor* sau, după caz, *compensație*, prevăzându-se condițiile sale de acordare.

64. Complementar cu aceste norme substanțiale, legiuitorul a adoptat și o serie de norme de implementare, în sensul că servesc la punerea efectivă în aplicare a normelor constitutive de drepturi salariale. Astfel, fiecare dintre cele 4 norme juridice de instituire a *sporului/compensației* a fost însoțită de câte o normă de implementare care, în esență, a avut același conținut, după cum urmează: (i) art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 — „*Unitățile, categoriile de personal și quantumul sporului se stabilesc prin ordin al ministrului de interne*”; (ii) art. 16 alin. (4) din anexa nr. IV la Legea-cadru nr. 330/2009 — „*Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și procentul de acordare a sporului se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite*”; (iii) art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 — „*Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite*”; și (iv) art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 — „*Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite*”.

65. În prezenta cauză, desigur, având în vedere că dintre normele care au acordat *sporul/compensația* sunt criticate exclusiv art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, sunt criticate exclusiv normele de implementare a acestor două articole, respectiv art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

66. Cu referire, mai întâi, la excepția de neconstituționalitate a art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, Curtea observă că, în mod greșit, în 16 dintre cele 22 de dosare [dintre cele 22 de dosare conexe, doar în 6, respectiv în dosarele nr. 1.198D/2020, nr. 1.199D/2020, nr. 1.200D/2020, nr. 1.201D/2020, nr. 1.678D/2020 și nr. 1.698D/2020, în mod corect instanțele judecătorești au respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003], instanțele judecătorești au sesizat Curtea Constituțională și cu prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, contrar art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”. Astfel, în aceste 16 dosare, reclamantii nu și-au întemeiat acțiunea și pe prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ci doar pe cele ale Legii-cadru nr. 284/2010 (în vigoare în intervalul 1 ianuarie 2011 — 30 iunie 2017) și ale Legii-cadru nr. 153/2017 (în vigoare din 1 iulie 2017 până în prezent). Ulterior, cu încălcarea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, aceștia au ridicat și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, nu doar a art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017. De asemenea, instanțele judecătorești, în loc să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, întrucât nu aveau legătură cu cauzele, au sesizat Curtea Constituțională și cu privire la aceste prevederi. Prin urmare, Curtea Constituțională, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea

nr. 47/1992, este datoare să sancționeze această conduită, atât a autorilor excepției, cât și a instanțelor judecătorești respective, de a sesiza Curtea Constituțională cu prevederi legale fără legătură cu cauza și, ca atare, este inadmisibilă, în cele 16 dosare menționate, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003.

67. În continuare, cu referire la excepția de neconstituționalitate a art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea observă că, în realitate, autorii excepției sunt nemulțumiți de omisiunea legiuitorului de a include în enumerare și pe funcționarii cu statut special din Ministerul Afacerilor Interne. Dar, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legiuitorul este cel care își asumă politica salarială cu privire la personalul plătit din fonduri publice, prin aceasta înțelegându-se atât stabilirea sistemului de salarizare, cât și a drepturilor salariale suplimentare. Curtea nu are nici rolul și nici competența de a stabili ea însăși elementele acestei politici, ci de a verifica respectarea exigențelor constituționale inerente actelor normative adoptate de legiuitor în acest domeniu, și nu oportunitatea unei măsuri de politică salarială (a se vedea Decizia nr. 667 din 9 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 19 ianuarie 2017, paragraful 23, sau Decizia nr. 139 din 12 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 3 iunie 2020, paragraful 15). Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 este inadmisibilă.

68. Cu referire la criticile aduse art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea reține, pe de o parte, că aceste dispoziții legale sunt clare și, pe de altă parte, că aduc în discuție simple modalități de interpretare și aplicare a lor. Așa cum în mod repetat a subliniat Curtea Constituțională, dacă în privința normei de referință, și anume Constituția, Curtea este unica autoritate juridicțională ce are competența de a o interpreta, în privința normelor supuse controlului de constituționalitate, interpretarea este realizată de instanțele judecătorești, conform art. 126 alin. (1) din Constituție (a se vedea paragraful 18 al Deciziei nr. 548 din 7 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 9 octombrie 2020).

69. Mai departe, cu referire la constituționalitatea art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea reiterează jurisprudența sa potrivit căreia sistemul de salarizare, indiferent de categoria profesională vizată, nu se regăsește printre domeniile strict și limitativ prevăzute, care, conform art. 73 alin. (3) din Constituție, fac obiectul de reglementare al legii organice (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 645 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.160 din 21 decembrie 2005, Decizia nr. 627 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2021, și Decizia nr. 105 din 23 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 2 iunie 2021). În plus, se observă că, prin constatarea neconstituționalității art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, criticile pe care autorii prezentei excepții le aduc acestor soluții își pierd relevanța, rămânând, în esență, fără obiect (a se vedea, în acest sens, paragrafele 71—79 ale prezentei decizii). Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este neîntemeiată.

70. Cu referire la constituționalitatea art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea Constituțională reține că, prin Decizia nr. 318 din 21 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 23 iulie 2019, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, care, în esență, aveau același conținut cu cele cuprinse în art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

71. Astfel, Curtea a reținut că, prin actul pe care este abilitat de art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 să îl emită, ordonatorul de credite nu se va rezuma doar la un act de aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010, ci va putea să le completeze, instituind condiții și criterii de acordare a compensației suplimentare față de cele stabilite prin această lege (a se vedea paragraful 18 al Deciziei nr. 318 din 21 mai 2019).

72. Analizând dispozițiile art. 14 alin. (1) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, Curtea a statuat că, deoarece prevăd că acordarea compensației de risc/pericol deosebit se face într-o marjă de până la 30%, calculată la solda de funcție/salariu de funcție/salariul de bază, ordonatorul de credite are posibilitatea să stabilească în mod concret mărimea acestei compensații. Cu toate acestea, a reținut Curtea, dispozițiile de lege analizate nu se referă la sporuri sau premii care au în vedere merite individuale concretizate în rezultate deosebite din punct de vedere cantitativ sau calitativ ale activității profesionale, ci se referă la condiții obiective de desfășurare a muncii, incidente în cazul unor categorii extinse de personal, astfel că stabilirea unor tratamente diferențiate între persoane care desfășoară munca în aceleași condiții în funcție de rezultatele muncii nu intră în ipoteza normei de lege analizate. De altfel, un asemenea tratament ar contraveni principiului egalității în drepturi a cetățenilor, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție (a se vedea, în acest sens, paragraful 19 al Deciziei nr. 318 din 21 mai 2019).

73. De asemenea, Curtea a apreciat că nu poate fi invocată nicio eventuală diferențiere în funcție de nivelul de risc sau pericol al muncii pentru a justifica stabilirea unor noi criterii de către ordonatorul de credite, de vreme ce dispozițiile art. 14 alin. (1) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 precizează, în mod clar, că se referă la „munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit”, iar alin. (2) al aceluiași articol de lege circumscrie în mod clar sfera personalului și a activităților care justifică acordarea compensației (a se vedea paragraful 20 al Deciziei nr. 318 din 21 mai 2019).

74. Prin urmare, a conchis Curtea, dispozițiile art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 generează incertitudine și neclaritate în privința aplicării dispozițiilor alin. (1) și (2) ale aceluiași articol de lege, categoriile de personal cuprinse în ipoteza normei neputând anticipa natura criteriilor și condițiilor ce vor fi stabilite de ordonatorul de credite (a se vedea paragraful 21 al Deciziei nr. 318 din 21 mai 2019).

79. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele unor membri ai săi, în dosarele nr. 14.664/3/2019 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, nr. 39.309/3/2018, nr. 2.545/115/2019, nr. 2.550/115/2019, nr. 2.567/115/2019, nr. 2.460/115/2019, nr. 2.467/115/2019, nr. 2.478/115/2019 și nr. 2.520/115/2019 ale Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 31.116/3/2019 și nr. 14.672/3/2019 ale Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, nr. 2.551/63/2020 și nr. 2.606/63/2020 ale Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, nr. 2.719/97/2019 și nr. 21.094/3/2019 ale Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 17.092/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, nr. 36.564/3/2019 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 1.797/99/2020 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 6.434/118/2019 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă, nr. 14.657/3/2019 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, nr. 3.139/120/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și nr. 15.251/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt neconstituționale.

75. În continuare, evocând jurisprudența sa referitoare la principiul respectării obligatorii a legilor, consacrat de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, Curtea a statuat că o reglementare ale cărei efecte sunt impredictibile, depinzând de condiții și criterii a căror natură nu poate fi anticipată, așa cum este cea a art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, nu poate fi considerată decât ca fiind contrară exigențelor art. 1 alin. (5) din Constituție (a se vedea paragrafele 22 și 23 din Decizia nr. 318 din 21 mai 2019).

76. În sfârșit, Curtea a reținut că libertatea ordonatorului de credite de a stabili în mod concret cuantumul compensației în marja prevăzută de lege nu se poate raporta decât la criteriile și condițiile stabilite de lege, așa cum de altfel statuează și art. 3 lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010, potrivit căruia „drepturile de natură salarială se stabilesc numai prin norme juridice de forță legii” (a se vedea paragraful 24 al Deciziei nr. 318 din 21 mai 2019).

77. În continuare, cu referire la prezenta cauză, Curtea reține că, pentru intervalul 1 ianuarie 2011—30 iunie 2017, a constatat neconstituționalitatea normei de implementare a normei de instituire a compensației. De asemenea, reține că normele de implementare a normelor de instituire a compensației pentru intervalul 1 iulie 2017 — prezent au, în esență, un conținut identic cu cel al normelor constatate ca fiind contrare Constituției. Ca atare, prevederile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt neconstituționale.

78. Într-adevăr, motivele reținute de Curtea Constituțională în pronunțarea soluției din Decizia nr. 318 din 21 mai 2019 sunt aplicabile în egală măsură și cu privire la art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017. În plus, prevederile art. 147 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, **deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.**”, nu permit Curții Constituționale să ofere o soluție diferită în prezenta cauză, având în vedere că art. 14 alin. (4) din Legea-cadru nr. 284/2010 și art. 14 alin. (5) din Legea-cadru nr. 153/2017 au un conținut identic, singura diferență vizând intervalul de aplicare a aceleiași soluții normative. Astfel, dacă nu ar fi constatată neconstituționalitatea și a normelor de implementare a soluțiilor legislative de acordare a sporului/compensației pentru intervalul 1 iulie 2017 — prezent, beneficiarii îndreptățiți la primirea compensației pentru activitățile desfășurate în acest interval ar fi în mod evident discriminați față de beneficiarii care și-au desfășurat activitatea în intervalul 1 ianuarie 2011—30 iunie 2017.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele unor membri ai săi, în dosarele nr. 14.664/3/2019 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, nr. 2.545/115/2019, nr. 2.550/115/2019, nr. 2.567/115/2019, nr. 2.460/115/2019, nr. 2.467/115/2019, nr. 2.478/115/2019 și nr. 2.520/115/2019 ale Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 31.116/3/2019 și nr. 14.672/3/2019 ale Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, nr. 2.551/63/2020 și nr. 2.606/63/2020 ale Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, nr. 2.719/97/2019 și nr. 21.094/3/2019 ale Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 17.092/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, nr. 36.564/3/2019 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 1.797/99/2020 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 6.434/118/2019 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă, nr. 14.657/3/2019 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, nr. 3.139/120/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și nr. 15.251/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

3. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele unor membri ai săi, în Dosarul nr. 14.664/3/2019 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, nr. 39.309/3/2018, nr. 2.545/115/2019, nr. 2.550/115/2019 și nr. 2.567/115/2019 ale Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 31.116/3/2019 al Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, nr. 2.551/63/2020 și nr. 2.606/63/2020 ale Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, nr. 2.719/97/2019 și nr. 21.094/3/2019 ale Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 17.092/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, nr. 1.797/99/2020 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 6.434/118/2019 al Tribunalului Ialomița — Secția civilă, nr. 14.657/3/2019 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, nr. 3.139/120/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și nr. 15.251/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, a dispozițiilor art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor Sorin Petrișor și Cezar Iulius Coman, în Dosarul nr. 14.657/3/2019 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, precum și a dispozițiilor art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele unor membri ai săi, în dosarele nr. 14.664/3/2019 al Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, nr. 2.460/115/2019, nr. 2.467/115/2019, nr. 2.478/115/2019 și nr. 2.520/115/2019 ale Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 31.116/3/2019 și nr. 14.672/3/2019 ale Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, nr. 2.551/63/2020 și nr. 2.606/63/2020 ale Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, nr. 2.719/97/2019 și nr. 21.094/3/2019 ale Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 17.092/3/2019 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, nr. 36.564/3/2019 al Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 1.797/99/2020 al Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 14.657/3/2019 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și nr. 3.139/120/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și nr. 15.251/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență, Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Ialomița — Secția civilă, Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal și Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

semnează **MARIAN ENACHE**

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea valorii de inventar și a datelor de identificare pentru un bun imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Naționale pentru Zootehnie „Prof. Dr. G.K. Constantinescu” și transmiterea unei părți din acesta în administrarea Oficiului de Studii Pedologice și Agrochimice Harghita din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) și art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și al art. 288 alin. (1) și art. 299 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar și a datelor de identificare pentru un bun imobil din domeniul public al statului, aflat în administrarea Agenției Naționale pentru Zootehnie „Prof. Dr. G.K. Constantinescu” din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă transmiterea în administrarea Oficiului de Studii Pedologice și Agrochimice Harghita a unei părți din bunul imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Naționale pentru Zootehnie „Prof. Dr. G.K. Constantinescu”, conform anexei nr. 2, destinat desfășurării activității curente și a activității de laborator.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilelor transmise potrivit art. 2 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Adrian-Ionuț Chesnoiu
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

DATELE DE IDENTIFICARE

ale bunului imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Naționale pentru Zootehnie „Prof. Dr. G.K. Constantinescu” (CUI 4283511) din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, pentru care se actualizează valoarea de inventar și datele de identificare

Nr. M.F. Codul de clasificare	Persoana juridică ce administrează imobilul	Denumirea imobilului	Adresa	Descrierea tehnică	Valoarea de inventar — lei —
35015 8.28.10	Agencia Națională pentru Zootehnie „Prof. Dr. G.K. Constantinescu”	Clădire ORSA + anexe	România, județul Harghita, localitatea Miercurea-Ciuc, str. Jigodin nr. 30	Suprafața construită 3.268 mp Suprafața desfășurată 3.529 mp Regimul de înălțime P; P+M Suprafață teren 18.593 mp CF nr. 54188, CF nr. 54189, CF nr. 54190, CF nr. 54190-C1-U3, CF nr. 54190-C1-U4 Miercurea-Ciuc	3.122.520

DATELE DE IDENTIFICARE

ale părții din bunul imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Agenției Naționale pentru Zootehnie „Prof. Dr. G.K. Constantinescu” (CUI 4283511) care se transmite în administrarea Oficiului de Studii Pedologice și Agrochimice Harghita (CUI 4245577), unități aflate în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale

Nr. M.F. Codul de clasificare	Persoana juridică ce administrează bunul imobil	Persoana juridică la care se transmite bunul imobil	Denumirea imobilului	Adresa	Descrierea tehnică	Valoarea de inventar — lei —
35015 8.28.10 (parțial)	Agencia Națională pentru Zootehnie „Prof. Dr. G.K. Constantinescu”	Oficiul de Studii Pedologice și Agrochimice Harghita	Sediul OSPA Harghita	România, județul Harghita, localitatea Miercurea-Ciuc, str. Jigodin nr. 30	Suprafața construită 261 mp Suprafața utilă 223 mp Mansardă Suprafață teren 388 mp CF nr. 54190-C1-U4 Miercurea-Ciuc	295.553

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

5 948493 456254